

- A gazdagok: megtarthatták volna a pénzüket (mint a „bolond gazdag”), de bedobták a perselybe: megszokásból, magamutogatásból („kürtöltetés”, S. Gy. és én), Isten kifizetésének a szándékával. De lehet, hogy hálával gondoltak Isten gondoskodására („Istened, az Úr ad neked erőt a gazdagság megszerzéséhez”).
- Fölöslegükből adtak: nem tették oda egész vagyonukat (biosz). Amikor „átadom az életemet Jézusnak”, onnantól a vagyonom is (mindenem, amim van) az Övé.
- Ha már nem lenne fölöslegem, mit tennék? Odaadnám azt, ami nélkül nem tudnék megélni? (Ma sok helyre lehet „odaadni”, meglátom-e azt, amit Isten mutat, vagy a „magam választotta kegyeskedést” folytatom?)
- Az özvegy azt adta oda, ami nélkül nem tudott megélni. De ezt Jézus látja. Isten gondoskodni fog az özvegyről, mert megígérte („a szegény nem lesz végképpen elfelejtve”).
- Nem tudok az özvegy útján járni.
- Jézus tudott: odaadta „egész vagyonát” (bioszát) az Atya kezébe. Odaadta a dzóét is azzal, hogy a bűn büntetését (a lelki halált) vállalta. Odaadott mindent, de az Atya az Ő életéről is gondoskodott: feltámasztotta és visszaemelte a mennybe.
- Az özvegy cselekedetében „az az indulat van, ami Krisztus Jézusban volt” (azt tette meg, amit Isten-kapcsolat nélkül, saját erőből nem lehet). Erre mutat rá Ő, és ezt várja tőlünk: amim van, azt ne tekintsem zsákmánynak, hanem engedelmes legyek. Ha „megüresítem magam” (lemondok bármi szükségesről, mert Ő arra indít), Ő betölt és gondoskodik, elsősorban az Ővele való kapcsolatomat „gazdagítja”.